אלא לא קשוא יכאן ביחיד כאן בציבור

נימא מתני' דלא כר' יוֹםי ידתניא ר"א אומר

הציץ מרצה על אכילות רבי יוםי אומר אין הציץ מרצה על אכילות קס"ר מדקאמר ר'

יוםי אין הציץ מרצה על אכילות כר' יהושע

ם"ל דאמר בעינן תרתי נימא השתא מתני'

דלא כר' יוםי לא רבי יוםי כר"א ם"ל דאמר

דם אע"פ שאין בשר אי הכי למאי הלכתא

אין הציץ מרצה על אכילות ולימעמיך ר"א

דאמר הציץ מרצה כיון דאמר דם אע"פ

שאין בשר הציץ מרצה על אכילות למאי

הלכתא אלא למיקבעיה בפיגול ולאפוקי

מידי מעילה קמיפלגי רבי אליעזר סבר מרצה ציץ עילויה ומשוי ליה כמחור וקבע

ליה בפיגול ומפיק ליה מידי מעילה ור' יוםי

סבר לא מרצה ציץ עילויה ולא משוי ליה

כמהור ולא קבע ליה בפיגול ולא מפיה ליה

מידי מעילה מתקיף לה רב מרי נהי נמי

דרבי יוםי סבר כר"א בשלמא זבחים איכא

דם עומר נמי איכא קומץ לחם הפנים נמי

איכא בזיכין אלא שתי הלחם מאי איכא

למימר וכ"ת לקרב עמהן 🕫 היינו שלמי ציבור

א"כ הוו להו ארבעה ואנן חמשה תנן אלא

קסבר רבי יוםי מומאה הותרה בציבור והא

מעניא אחד זה ואחד זה מזין עליו כל שבעה

פפא לאביי ורבי יוםי שטרא מזכי לבי תרי הוא דתניא מא"ר יוםי רואה אני

את דברי רבי אליעזר בזבחים ודברי רבי יהושע בזבחים ודברי רבי אליעזר

במנחות ודברי רבי יהושע במנחות דברי רבי אליעזר בזבחים שהיה אומר

דם אע"פ שאין בשר דברי רבי יהושע בזבחים שהיה אומר אם אין דם אין

בשר אם אין בשר אין דם דברי רבי אליעזר במנחות שהיה אומר קומץ

אע"פ שאין שם שירים ודברי רבי יהושע במנחות שהיה אומר אם אין

. שם שירים אין קומץ אם אין קומץ אין שירים א"ל מסתברא קאמר כי קאי

בזבחים אמר מסתברא כי היכי דפליגי בזבחים פליגי נמי במנחות קאי

במנחות אמר מסתברא כי היכי דפליגי במנחות פליגי נמי בזבחים א"ל

התינח כי קאי בזבחים אמר מסתברא כי היכי דפליגי בזבחים פליגי נמי

במנחות דעיקר קראי כי כתיבי בזבחים כתיבי אלא כי קאי במנחות ואמר

מסתברא כי היכי דפליגי במנחות פליגי נמי בזבחים והא עיקר קראי

נח.

הא לא קשיא הא ביחיד והא בציבור. פי׳ נקונטרס דסבירא לן

יהושע טומאה הותרה בליבור כדמסיק לעיל דקסבר לין מרלה על

טומאה הותרה בליבור וקשה דה"ל למימר אלא קסבר רבי

מסורת הש"ם

בא א מיי פ"א מהלכות

פסולי מוקדשין הלכה לד: מב ב מיי פ"א מהלי עבודת יום הכפורים

אכילות ועוד היכי קאמר בסמוך נימא דלא כרבי יוסי דאמר אין הציץ מרצה על אכילות מהאי טעמא גופיה דטומאה הותרה בליבור דאוקימנא כרבי יהושע אתי נמי כר' יוסיי רבינו חננאל (המשך) כדקאמר נמי לבסוף ונראה לר"י מפיק ליה מידי מעילה דלעולם סבירא ליה טומאה דחויה אליעזר סבירא ליי אלא דסבירא ליה דהציץ מרצה על דאמר דם אע"פ שאיז אכילות וביחיד לכתחלה לא יזרוק מדרבנן ופסולה דקתני היינו לכתחלה זבחים איכא דם. עומר נמי איכא קומץ, לחם הפנים נמי איכא בזיכין, הלכך בליבור באין לכתחלה א ואם תאמר ומאי איכא בין ליבור ליחיד הואיל ומדאורייתא ביחיד נמי זורק לכתחלה יש לומר טומאת הגוף איכא בינייהו דבליבור דחיא ביחיד לא דחיא: מכלל דרבי יוםי כרבי יהושע ם"ל. תימה לרשב"א מנא ליה הא דילמא כר' אליעזר סבירא ליה ואין הליץ מרלה על אכילות נפקא מינה לשתי הלחם: והא עיקר קראי בזבחים כתיבי. תימה לר"י לריש לקיש דאמר במנחות פרק קמה (דף ט.) שירים שחסרו בין קמילה להקטרה אין מקטיר קומץ עליהן אדרבה קראי במנחות כתיבי דבובחים כיון שנשתייר כזית בשר זורק את הדם ומשמע התם דטעמיה מקרא דכתיב המנחה מיהו לרבי יוחנן דפליג עליה התם אתי שפיר:

אלא שתי הלחם מאי טעמא, וכי תימא איכא טעמא, וכי תימא איכא נמי להני שלמים הבאין עמהן, אי [הכי] היינו שלמי צירור והוו להו [ארבעה] ואנן חמשה תנן. ושנינן אלא קסבר ר' יוסי טומאה הותרה היא בצבור. איני דסבר ר' יוסי התר היא בצבור. חטאות שהיו שם. פי׳ [בין] כהן גדול שרוצה כהן השורף את הפרה, היו מזין עליהם כל שבעת . הימים שהיו מפרישין אותן מכל אפר הפרות שהיו שם שנעשו מימות משה שם שנעשו מימות משה ועד אותו זמן, ואסיקנא בתחלת סדר יומא דר׳ יוסי טומאה דחויה בצבור אלא מחוורתא מתני׳ דלא מכל חמאות שהיו שם דברי רבי מאיר רבי יוםי אומר אין מזין עליו אלא ביז למאז דאמר כבשים , קר ארבעה אינון ותנא שלישי ושביעי בלבד ואי סלקא דעתך קסבר רבי יוסי מומאה הותרה בציבור למה לי הזאה כלל אלא מחוורתא מתני' דלא כרבי יוסי א"ל רב חש להון וקרינון חמשה. ראקשינן היכי קתני ר׳ יוסי במילתא דפליגי ר׳ אליעזר ור׳ יהושע זה פוסל וזה מכשיר ואומר ר׳ יוסי רואה אני דברי זה ודברי זה, [ו]כי יש אמת בשני דרכים המכחישין דה את זה. ופרקינן האי דקאמר רואה אני לאו משום דקא מודה להו, . אלא הכי קאמר, רואה אני כלומר טעמיה במנחות כטעמיה בזבחים, כי היכי וכן ר' יהושע. ונדחה האי שינויא ושנינן רואה אני דברי ר' אליעזר בנטמא דהא איתיה והציץ מרצה (ודברי ר' יהושע באבוד ושרוף). איני והתניא ר' יוסי אומר איז הציץ מרצה על אכילוח ומפלג הוא קתני רואה אני דברי ר*'* . אליעזר רמאי דפליג עלה אליעזר בציבור מאי טעמא משום דטומאה התר הוא בצבור. והא ר' יוסי טומאה דחויה היא שמעינן ליה. ותוב הכי ר׳ יהושע פליג עליה והא אוקימנא לעילא דאפילו ר' יהושע מודה בצבור דדם אע״פ שאין בשר ולפיכך איתוקמא . מתניתין כותיה.

ביחיד. לכתחלה פסולה ואם זרק הורלה ומתני' בליבור באין לכתחלה דטומאת ליבור הוא בהיתר: לימא מתני' דלא כר' יוסי. דכיון דח"ר יוסי בעינן תרתי כדמפרש ואזיל מדקאמר רבי יוסי אין הליץ מרלה על אכילות ש"מ כרבי יהושע סבירא ליה דבעי

> לא מהני ליה ליך למהוי כי בשר קיים לזרוק את הדם דאי לא בעי תרתי ריצוי ניך אאכילות למה לי הא בלאו אכילות נמי מיתכשרא זריהת דם: כרבי חליעור ס"ל. דבחדח סגיא ולקמן פריך שתי הלחם אפילו חדה ליכה: למהי הין הליך מרלה על אכילות. למאי מיבעי לן רילוי ליך דידהו אלא על כרחיך לרבי אליעזר ריצוי דציך דאכילות לאו לאכשורי זריקה מיבעי לן לאפוקי בעלים דבלאו אכילות נמי מיתכשר אלא לאכילות גופייהו מיבעי לן: למיקבעינהו בפיגול. דקי"ל אם יש פסול אחר בקרבן שחישב בו מחשבת פיגול אינו נקבע בפיגול להתחייב כרת על אכילתו דאמר מר ירצה כהרצאת כשר כך הרצאת פיגול במסכת מנחות (דף טו:ד): ולאפוקי. להאי בשר מידי מעילה דבקדשי קדשים זריקתן משוי בבשרן שעת היתר לכהנים ותו לא קדשי היס מיקרו ונפקו מידי מעילה: ומשוי לי' כי טהור. ואע"ג דאסור לאוכלו בטומאה מיהו לכל שאר מילי הוי כי טהור ומהניא ליה זריקה למיקבעיה בפיגול כו': ורבי יוםי סבר. נהי דוריקה כשירה היא להוליא את הבעלים ידי נדרן דלא בעינן תרתי מיהו להאי בשר לא מהני ליך למהוי הך זריקה מהניא ליה למיקבעה בפיגול ולאפוקה מידי מעילה: בשלמה זבחים. דמתני׳ היכה עולין דמרצי ציך עלייהו ואיכא תרתי: עומר נמי דחיכה קומד. דמרלי ליך עליה וחדא מיהא איכא: ובלחם הפנים איכא בזיכין. שמתירין את הלחם כקומן למנחה דכתיב ביה (ויקרא כד) והיתה ללחם לאזכרה: בזיכים. לבונה של לחם הפנים וכתיב בקומץ (שם ב) והקטיר הכהן את אזכרתה וליך מרלי עלייהו דהא עולים נינהו: אלא שתי הלחם. דכולה אכילות ורצי יוסי אין הליץ מרלה על אכילות קאמר מאי איכא למימר: **וכי סימא**. הא דקתני מתני׳ שתי הלחם באין בטומאה לאו בשתי הלחם הבאות בפני עלמן כגון שלא היו להן כבשים

תרתי ואשמעינן הכא דניטמא בשר

ואפילו סבירא ליה דבחדא סגיא דהא אפילו חדא ליכא: שערא מוכי לבי חרי הוא. בתמיה. כלומר מי ראה שטר שמוכה את התובע ואת הנחבע דקאמר רבי יוסי רואה אני את דברי שניהן: **מסחברא קאמר.** מסחברא דפליגי בתרוייהו קאמר: **עיקר קרא**י. ועשית עולומיך»:

בזבחים הוא דכתיבי אלא לא קשיא רואה אני את דברי ר' אליעזר בנטמא ודברי רבי יהושע באבוד ושרוף בנטמא מ"ם משום דמרצי ציץ הא שמעת דאמרינן במנחות (דף מה:) דבאין ליה לרבי יוםי דאמר אין הציץ מרצה על אכילות אלא לא קשיא רואה אני בפני עלמן ובהנהו לא קאמר מתני׳ את דברי רבי אליעזר בציבור רואה אני את דברי רבי יהושע ביחיד בציבור דליתו בטומאה אלא בבאו עם מ"ם משום דמומאה הותרה בציבור חדא דשמעת ליה לר' יום דאמר מומאה הכבשים ומשום הכבשים הקריבין עמהן ששחיטתן מקדשת את הלחם דחויה היא בציבור ועוד אי בציבור רבי אליעזר מכשיר ולא רבי יהושע וזריקת דמם מתרת אותן קאמר מתניתין דבאות בטומאה משום דליץ מרצי עלייהו: הוחרה בליבור. ולא בעי׳ ציך: אחד זה ואחד זה. אחד כהן השורף את הפרה ואחד כהן גדול ביום הכפורים שטעונין פרישה שבעת ימים: **מכל הטאות.** מכל אפרי הפרות שהיו במקדש שאפר פרה של משה לא כלתה: **כל שבעה.** בפ״ק דיומא [0:] מפרש טעמא בראשון לפרישתו שמא היום שלישי לטומאתו שמא היום ג' ימים שניטמא במת וחששא בעלמא היא ומעלה וכן שני שמא שלישי ושלישי שמא שלישי (¹² ואינך מספקינן כל חד וחד בז׳ לטומאה: הואה למה לי. הא קרבן דיום הכפורים דליבור הוא ודוחה טומאה אלא ש"מ בקושי נדחית טומאה בקרבנות ובעי רילוי לין. וכיון דלא מרלי אאכילות לא מיתוקם שתי הלחם דמתניתין כרבי יוסי

ה) ולעיל עז.] מנחות כה:, ב) יומא ד. ח., ג) [לעיל עו:], ד) [בובחים כח:], ה) וויקרא הן, ו) ודברים יבן, ז) [עי' יומא ח.],

הגהות הב"ח

(מ) גמ' וכ"ת להרב עמהו הי ניהו שלמי ניכור: (ב) רש"י ד"ה כל שבעה כפ"ק דיומל דף ח" מפרש וכו׳ שמא שלישי ורביעי לא בעי זריקה ואינך מספקינן:

מוסף רש"י

אין הציץ מרצה על אכילות. על טומחה שנגע נכשר וכשירי מנחה ה**דם וקמלים** (לעיל עד.) להכי נקט אכילות, דאעולין כ"ע מודו דלין מרלה, דקתני בריש ת"כ ונרנה לו לכפר עליו בדם, דכתיב (ויקרא יו) כי הדם הוא בנפש יכפר, אין לי אלא לנפט "נפה, מין פי חנמ דם טהור, טמא מנין מ"ל (שמות כח) ונשא אהרן וגו' והוא בדם קמיירי דכתיב לרלון להם, והכא כתיב ונרלה, מה הכא דם אף התם דם, ואין לי אף התם דם, ואין לי אלא דם, מנין לרבות כל העולים, ח"ל לכל מתנות העולים, ח"ל מלשיהם וגו' (מנחות כה:). זה ואחד זה. אחד זה ואחד זה. כהן דיום הכפוכים וכהן דפרה, מזין עליו כל שבעה. ימי דהפרשה, מכל חטאות שהיו שם. מכל פרה ופרה היו נותניו תכנ פוש ופוש או מומקן קלת למשמרת מן האפר בחיל, כך שנינו במסכת פרה (פ"ג מי"א) ואני שמעתי אפר פרה של משה

מוסף תוספות א. על ידי ריצוי ציץ. תוס׳

רבינו חננאל

אלא לא קשיא כי קתני דבעי ר' יהושע תרתי בקרבן יחיד אבל בקרבן . הוא ומנחות אפילו צבור הוא ומנחות קרבז יחיד. ואתינן למימר כותני' דלא כר' יוסי דתני אין . הציץ מרצה על אכילות יומי מרר לה כר׳ ודחינז לא לעולם ר' יוסי רהא כר׳ אליטזר מכירא ליה דאמר דם אע״פ שאין בשר והאי דקא מיפלגי בציץ מרצה על אכילות בהא פליגי, ר' אליעזר סבר הציץ מרצה על אכילות י... וכיון דמרצו לאכילה הוא רקאי (והטהור) [וכטהור] . חשוב הוא ואי חשיב עליה למכליה חוץ לזמנו אע"ג דהוא טמא קבעא ליה מחשבתו בפיגול, ואי אכיל ליה מקודם לאו בר מעילה ור' יוסי סבר לא מרצה ציץ ולא משוי ליה טהור . ולא קבע ליה בפיגול ולא

בובחים כסיבי. ובמנחות לא כתיבי ואיצטריך לאשמעי[,] דאפ״ה פליגי במנחות: **ועוד בניבור ר' אליעור הוא דמכשיר ולא ר' יהושע**. בתמיה: